

**R. P. Sebastiani Izquierdo Alcarazensis Societ. Iesv Regii
Senatvs S. Inqvisitionis Hispaniarvm Qualificatoris, Et
Olim Complvti Sacrae Theologiae Professoris. Opvs
Theologicvm, iuxta atque ...**

Vbi De Essentia Et Attribvtis Divinis Vbertim Dissertivr ...

Izquierdo, Sebastián

Romae, 1664

Quæst. 2. Vtrùm immutabilitas speciale sit attributum Dei ab alijs
diuersum. Et qualiter.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76990](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76990)

omnino spatio locali, manifestè sequitur immediate, Deum localiter mutari non posse, aut deserendo spatium antiquum, aut acquirendo nouum.

14 Ex quibus omnibus est colligendum, quid verum habeant, aut non habeant Theologorum sententiæ num. 8. indicatæ. Inferitur enim ex dictis primò, loquendo metaphysicè, vt loquimur impræsentiarum, diuersas esse Dei immutabilitates ex diuersis ipsius prædicatis immediate sequutas pennis diuersas mutationes, quæ repugnant Deo. Ex quibus immutabilitatibus vnum diuinæ immutabilitatis attributum coalescit. Secundò inferitur, nullam eiusmodi immutabilitatem sequi immediate ex prædicato entis à se; tamen omnes ex illo sequuntur mediatè, quatenus ex prædicato entis à se alia sequuntur prædicata illas immediate inferentia, prout exposuimus. Tertiò inferitur, ex prædicato summæ perfectionis mediatè solum sequi eas immutabilitates, quas infert prædicatum actus purissimi ex illo immediate sequutum iuxta dicta de huius conceptu disput. 1. quæst. 12. Quarto inferitur, ex prædicatis infinitatis, & necessitatis præcisè sumptis nullam Dei sequi immutabilitatem; bene tamen ex eis prout modificantibus alia prædicata. Nempe ex duratione necessariâ, & vtriusque infinitâ Dei inferitur ipsius immutabilitas quoad totam suam substantiam iuxta dicta num. 9. Et ex prædicatis necessarijs, aut etiam infinitis suo modo simplicitatis, & actus purissimi alia immutabilitates inferuntur iuxta dicta num. 11. & 12. Ac demum ex prædicato immensitatis, siue vbiuitatis necessariæ, & infinitæ circumquaque immutabilitas localis, prout dictum num. 13.

15 Vtrum autem Deus quoad actus suos liberos, siue contingentes intellectus, & voluntatis ita sit immutabilis, vt nullum eorum possit acquirere, vel amittere in tempore. Et vtrum eorum immutabilitas ad aliquam ex prædictis pertineat, vel aliam quamdam speciem immutabilitatis constituat, ex aliquo alio Dei prædicato ab omnibus prædictis diuerso immediate oriundam, inferius determinandum, & explicandum est in tract. de Scient. & Volunt. Dei.

16 Sequitur iam, vt argumenta diluamus, quæ contra veritatem catholicam proposuit. 1. & 2. statutam, & demonstratam opponi solent. Sit primum. Sapient. 7. dicitur de diuinâ sapientiâ à Deo indistinctâ. *Omnibus mobilibus mobilior est sapientia.* Igitur Deus mobilis, atque adeo mutabilis est. Respondeo cum S. Th. 1. par. quæst. 9. art. 1. & D. Dionysio ab eo citato, sapientiam diuinam similitudinariè, seu metaphoricè dici mobilem, quatenus, dum omnia causat tum effectiue, tum exemplariter, omnia peruadere, à summis que ad infima, à præsentibus que ad futura procedere, quodammodo que subinde moueri videtur. Cum tamen cætera potius, quæ causat, moueat, quam in se moueatur.

17 Secundò obijcitur. Filius Dei de facto incarnatus est, vnitusque humanitati Christi Domini mediâ vnione hypostaticâ. Ergo de facto est mutatus. Nego consequentiam. Quia Filius Dei per Incarnationem non est alteratus intrinsecè, prout opus erat, vt mutaretur, iuxta definitionem mutationis expositam supra disput. 5. quæst. 5. quæ ad rem recognoscenda est.

18 Tertiò obijcitur. Deus de facto creauit Mundum, transiitque de non producente Mun-

dum ad producentem. Habuitque volitionem, & scientiam de Mundo existente, quam non haberet, si illum non creasset. Ergo de facto mutatus est. Nego consequentiam. Quia per actionem creatiuam Mundi non est Deus alteratus intrinsecè, prout ad eius mutationem requirebatur; vt constat etiam ex doctrinâ de mutatione dicta quæst. 5. disput. 5. traditâ, quæ ad rem item videnda. Per volitionem autem, & scientiam de Mundo existente, quam Deus liberè habuit ab æterno, vel eo ipso, quod illam habuit ab æterno, non potuit mutari, vt constat etiam ex definitione mutationis dato loco citato. De quo tamen plura dicenda sunt inferius tract. de Scient. & Volunt. Dei.

QVAESTIO II.

Verum immutabilitas speciale sit attributum Dei ab alijs diuersum. Et qualiter.

Aureolus apud Recupitum lib. 5. de Deo 19 quæst. 22. censet immutabilitatem Dei nullatenus ab eius necessitate in essendo distinguui. Alij vero Theologi communiter tum à necessitate in essendo, tum à cæteris attributis illam distinctam ponunt, qua ratione scilicet attributa sunt distincta inter se iuxta doctrinam generalem de distinctione eorum traditam supra disput. 2.

Propositio I.

Immutabilitas attributum est Dei à cæteris alijs aliter nuncupatis diuersum.

Consistit enim formaliter in impotentia Dei ad sui mutationem, in qua nullum cæterorum consistit formaliter. Vt discurrenti per singula notum fiet.

Arguitur tamen pro sententiâ Aureoli sic. 21 Per immutabilitatem formaliter Deus habet, vt non possit mutari ex *esse* in non *esse*. Sed idem formaliter habet per necessitatem, per quam etiam habet, vt non possit non *esse*. Ergo idem sunt formaliter necessitas essendi, & immutabilitas. Respondeo primò, estò immutabilitas, à qua Deus habet non posse transire ex *esse* in non *esse*, quæ pars quædam est attributi immutabilitatis iuxta dicta quæst. 1. non esset in Deo distincta formaliter ab eius necessitate essendi, adhuc attributum ipsum immutabilitatis ab ipsa necessitate essendi distinguendum fore formaliter tanquam includens ab inclusio; vt pote quod plures alias immutabilitates sub se complectitur ab ipsa necessitate essendi manifestè distinctas formaliter, vt ex dictis quæst. 1. liquidum est. Respondeo secundò, necessitatem essendi in connexionem cum actu essendi consistere formaliter, non verò in impotentia ad non essendum, tamen eam inferat; vt supra disput. 3. ex dictis in Pharo Scient. disput. II. statutum est. Atque ita, licet immutabilitas Dei aliud non esset formaliter ab impotentia ad non essendum, adhuc ab illâ necessitas essendi distingueretur formaliter. Respondeo tertiò, dato etiam, quod necesse-

necessitas essendi esset formaliter impotentia ad non essendum, & quod attributum immutabilitatis aliud non importaret, præter impotentiam transeundi de esse ad non esse, adhuc fore tale attributum distinctum formaliter à tali necessitate, qua ratione impotentia ad transeundum de esse ad non esse distinguitur ab impotentia ad non essendum præcisè; cum illa impotentia ad quandam mutationem sit; hæc verò non item, ut patet. Ex quibus omnibus apparet, quam debile sit argumentum propositum pro sententiâ Aureoli. Confirmationem autem eius, quam addit Recupitus, facile poterit unusquisque diluere pariter ex dictis.

Propositio 2.

82 **Attributum immutabilitatis diuinæ ab omnibus Dei attributis positivis distinguitur, quatenus negatiuum est; à cæteris autem negatiuis quatenus negationem importat, quam nullum aliud.**

Consistit enim, ut ex se patet in impotentia, quam Deus habet, ad sui mutationem; negationemque subinde importat in suo conceptu formali, atque ita ex attributis est negatiuis iuxta dicta latius de his supra disput. 2. Quæ negatio, cum sit potentia ad mutationem in nullo alio ex attributis negatiuis reperta, ut est manifestum, & illud specialiter constituit, & à cæteris omnibus per negationes alias constitutis distinguit.

QVAESTIO III.

Verum, esse omnino immutabilem, sit proprium Dei.

Propositio 1.

83 **Esse omnino immutabilem, ita est proprium Dei, ut nulli possit creaturæ conuenire absolutè.**

Certissima est hæc propositio apud omnes Patres, & Scholasticos, Colligitur enim planè ex Scripturæ locis quæst. 1. proposit. 1. commemoratis, iunctâ Patrum intelligentiâ ibi etiam subiunctâ, & quatenus in eis ut quid proprium Dei tribuitur ipsi immutabilitas, quibus addit illud 1. ad Timot. 6. *Qui solus habet immortalitatem*. Et consequenter eam immutabilitatem, quæ vetat transitum de esse ad non esse. Solusque proinde habet immutabilitatem omnimodam. Accedunt Patres id ipsum expressè contestantes. Cyrill. enim Alexand. lib. de rectâ fide ad Theodos. non longè à principio ait, *Quæ admodum Deus non potest fieri mutabilis: ita neque creatura potest fieri immutabilis*. Nyssen. lib. 1. de hominis opificio cap. 16. post medium, *Est enim planè apud omnes inconfessò, naturam increatam immutabilem; eandemque semper esse: creatam sine perpetuâ vicissitudine consistere nullo modo posse; nam ipse transiens ex nihilo ad ortum motus quidam est, & mutatio*. August. lib. 12. de Ciuit. cap. 1. *Dicimus immutabile bonum non esse, nisi unum*

verum Deum beatum. Ea verò, quæ fecit, bona quidem esse, quòd ab illo, verumtamen mutabilia, quòd non de illo, sed de nihilo facta sunt. Et Fulgent. de fide ad Petrum cap. 7. *Firmissimè tene, & nullatenus dubites, solum Deum incommutabilem esse*. Similiaque habent Ambros. lib. 3. de fide ad Gratianum cap. 2. ante finem. August. lib. 1. de Trinit. cap. 1. lib. 3. contra Maximum cap. 12. lib. de cognitione veræ vitæ cap. 31. lib. 11. de Ciuit. cap. 10. & tract. 23. in Ioan. post medium. Isidor. lib. 7. etymol. cap. 1. Gregor. lib. 12. Moral. cap. 17. in id Iob. 15. *Ecce inter Sanctos nemo immutabilis*, & lib. 25. cap. 4. in id Iob. 34. *Non sunt tenebra*. Tertull. lib. 2. aduersus Marcionem cap. 16. Athanas. de passione, & cruce Domini initio. Didymus lib. 1. de Spiritu sancto non longè à principio. Sophronius oratione de Angelorum excellentiâ tom. 2. Biblioth. P. P. Theodoret. Dialogo dicto *Immutabilis*, Bernard. Serm. 81. in cantica, & alij.

Ratione autem demonstratur propositio 14 primò. Quia ut constat ex doctrinâ tradendâ disput. 8. quæst. 3. neque est possibilis vlla creatura, quam Deus semel produciam non possit corrumpere, neque est possibilis creatura, quam Deus non possit producere in aliqua temporis parte, antequam alia, imò & infinitæ partes præceferint. Igitur nulla est possibilis creatura, quæ non possit transire de esse ad non esse, atque etiam quæ non possit transire de non esse ad esse. Subindeque quæ non sit mutabilis secundum totam suam substantiam utroque isto genere mutationis, quo Deus immutabilis est. Nulla igitur est creatura possibilis, quæ sit omnino immutabilis, qualis est Deus. Adde, licet esset possibilis creatura, quæ ex suppositione, quòd esset à Deo producenda, necessario deberet ab aeterno produci, & in æternum conservari, immutabilisque subinde esset ex eadem suppositione à non esse ad esse, & ab esse ad non esse. Hanc tamen immutabilitatem non à se illam, & necessario, ut Deus habet, sed ab alio, & contingenter fore habituram. Quocirca adhuc non esset immutabilis, sicuti est Deus; subindeque attributum immutabilitatis diuinæ, qua ratione conuenit Deo, nullatenus esset ipsi commune, sed solius Dei proprium.

Secundò demonstratur propositio. Quia, 15 nulla est creatura possibilis, quæ in se contineat eminenter omnem perfectionem excogitabilem, qualiter Deus continet, ut est notissimum: atque adeò quæ per aliquid sibi adiunctum non sit perfectibilis. Hoc namque secundum apertè sequitur ex illo primo. Ergo nulla est creatura possibilis, quæ non sit mutabilis à carentiâ perfectionis sibi adiungibilis ad perfectionem ipsam. Idque vel transiundo simul à non esse ad esse, quando sine tali perfectione præexistere non potest, (ut non potest præexistere modus sine re, cuius modus est), vel transiundo tantum à carentiâ talis perfectionis in se præexistente ad ipsam perfectionem, quando potest absque tali perfectione præexistere; (ut præexistere potest quoduis subiectum absque accidente, aut complemento sibi contingente). Quòd genus mutationis cum non possit cadere in Deum, ut ex dictis in præcedentibus constat; conficitur, hoc etiam titulo nullam esse creaturam possibilem, quæ sit omnino immutabilis, uti Deus est.

Tertio,